

၂၁

အ
လိုက်
တော်
တန်
သင့်
ရှုံ
ပ
ခံ
ပွင့်
ကို
ကုံး

အခန်း (၁)

ဘေစင်မှ လက်ဆေးနေသော ကျွန်မ၏ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနောက် ကျောဘက်မှ ကြိုးများအား အကူသူနာပြုဆရာမလေးက ခပ်သွက်သွက် လေး ဖြည်ချပေးလိုက်သည်။ ။ အဝတ်လဲခန်းထဲရောက်တော့ အားလုံးက ယခုပြီးစီးခဲ့သည့် ခွဲစိတ်မှုအကြောင်း စမြဲပြန်ပြောနေကြ၏။

လူငယ်ကောင်လေးတစ်ဦး ချွန်ထက်သောအရာတစ်ခုနှင့် အထိုးခံရ ကာ အရေးပေါ်အနေအထားဖြင့် ကျွန်မတို့ ဆီရောက်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ မကြာခဏကြုံတွေ့နေရသော ရဲမှုခင်းဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ ပါပဲ။ ကံကောင်းတာက ယခုလူငယ်လေးသည် အစာအိမ်ကိုကပ်ကာ ထိ သွားခြင်းမို့ ရုပ်ထိသွားသည့် အစာအိမ်နံရံကို ပြန်ချုပ်ကာ သွေးကြော လေးတွေဆက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် သွေးထွက်နေမှုကို တားဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ ။

ကျွန်မကိုယ်ပိုင်အခန်းလေးထဲမှာ ထိုင်ပြီး ခွဲစိတ်မှုမှတ်တမ်းကို အ သေးစိတ်ပြန်ရေးချလိုက်သည်။ ။

"မမ ကျွန်မ ညနေဂျူတီချိန် မဝင်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ရန်ကုန်က ရောက်နေ တဲ့ မေမေတို့ ပြန်တော့မှာ နဲ့ ဆိုတော့"

"ရတယ်လေ တို့ လည်း ရှိဦးမှာ ပါ၊ ခွဲထားတဲ့ လူနာကိုလည်း မေ့ ဆေးပြယ်တဲ့ ထိ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာ နဲ့ ဆိုတော့"

"မဟုတ်ဘူး မမ၊ ကျွန်တော့်ဂျူတီကို ဒေါက်တာကိုလွင်နဲ့ လဲပြီးခဲ့ပါပြီ၊ မမကိုက သတင်းလာပို့တာပါ။"

"ဪ အေး အေး ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါပြီကွယ်"

ဒေါက်တာဇော်ထိုက်က ကျွန်မကို ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆတ်လျက် ထွက်သွားသည်။ ။ ဒီဆရာဝန်လေးက ကျွန်မအတွက် အားထားရသောသူဖြစ်သည်။ ။ အသက်ကလည်း သုံးဆယ်ပြည့်ခါနီးလေ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ယောက်ျားပီပီသသ မျက်နှာလေးထောင့်စပ်စပ်မို့ ကြည့်ကောင်းသည့် အမျိုးအစားထဲတွင် ပါသည်။ ။ အိမ်ထောင်မကျသေးသည့် ထိုဆရာဝန်လူပျိုလေး၏ ညနေပိုင်း ပြင်ပလူနာဌာနမှာ တာဝန်ကျသည့်နေ့များ ဆိုရင်ဖြင့် လူနာတွေ တိုးမပေါက်လို့ ကျန်သူများ ပါ ဝင်ကူကြည့်ပေးရတတ်သည်။ ။

အဓိကကတော့ အပျိုလေးတွေ အပျိုကြီး အပျိုလတ်တွေ ခေါင်းကို က်ဗိုက်နာလို့ ဆိုပြီး မမြင်တွေ့နိုင်သည့်ရောဂါမျိုးစုံဖြင့် လာရောက်ပြသကြသည်။ ။ ဒီမြို့မှာ တာဝန်ကျသည့်ခြောက်လအတွင်း လူနာအရေအတွက်အများ ဆုံးရှာနိုင်သည့် ဆရာဝန်လေးလည်း ဖြစ်သည်။ ။

"မမရေ လူနာ မေ့ဆေးပြယ်နေပါပြီ"

"သွေးတိုင်းပြီးပြီလား"

အခန်းဝမှာ ပေါ်လာပြီး သတင်းလာပို့သော ဆရာမလေး ထွေးငယ်ကို ကျွန်မ အပြုံးလေးဖြင့် ပြန်မေးရင်း လူကိုယ်တိုင်လည်း ထလိုက်လာခဲ့ရသည်။ ။ ဒီနေ့လည်း ကျွန်မ ဂျူတီမရှိပေမယ့် အပြန်နောက်ကျဦးမှာပါပဲ။ ဆေးခန်းချိန်အမီတော့ ရောက်မှာ ပါလေ။

ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် ခဏတဖြုတ် အနားယူပြီး ဆေးခန်း ထိုင်ရန် ပြင်ရသည်။ ။ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှာ မနေဘဲ ကိုယ့်ဘာသာအပြင် အိမ်သက်သက် ငှားရမ်းနေခြင်းကြောင့် လွတ်လပ်စွာ ကျယ်ကျယ်ဝင်းဝင်း နေခွင့်ရ၏။ မောင့်စိတ်ကြိုက်ငှားထားသော နှစ်ထပ်အိမ်လေးက ကျွန်မတို့ မိသားစုသုံးယောက်အတွက် ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းစွာဖြင့် လုံခြုံနွေးထွေးစေသည်။ ။

မောင်သည် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မအားလပ်သည့်ကျွန်မကိုယ်စား သမီးကို အကောင်းဆုံးအဖော်မွန် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ။ နိုင်ငံခြားမှာ ဘွဲ့လွန်သွားတက်နေတုန်းအချိန်တွေမှာ ရော ဆေးရုံနှင့် ဆေးခန်း ပြေးလွှားနေရသည့်အချိန်များမှာ ပါ မောင်ဟာ ကျွန်မအတွက်လည်း မရှိမဖြစ်သည့် အဖော်မွန်ကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။

မောင်က သမီးလေး တစ်နှစ်ကျော်အရွယ်တွင် ရန်ကုန်နှင့်မန္တလေးမြို့များ ၌ Café & Bakery ဆိုင်လေးများ ဖွင့်ကာ စီးပွားရေးလုပ်ခဲ့သည်။ ။ ထိုတုန်းက ကျွန်မက ဖောင်ကြီးသင်တန်းဆင်းကာစ ဆေးရုံမှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ အတွက် စောင့်နေဆဲအချိန်ပေါ့။

ထိုတစ်လလောက်အချိန်လေးပဲ သမီးနှင့်ကျွန်မ ရင်အုပ်မကွာရှိနေနိုင်ခဲ့ကာ နောက်ပိုင်း မောင့်စီးပွားရေးလေး အထိုင်ကျ လာပြီး ကျွန်မလည်း ဆေးရုံမှာ အလုပ်စဝင်ခဲ့ရပြန်တော့ သမီးဟာ မောင်ရယ် နှစ်ဖက်အဘိုးအဘွားတွေရယ်နှင့်သာ များ သောအားဖြင့် အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ။

နိုင်ငံခြားမှာ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ သွားရောက်နေထိုင်ရင်း အရယူလာခဲ့ရသော ဘွဲ့ဒီဂရီတွေကြောင့်လည်း သမီးဟာ ကျွန်မထက် စာရင် အနေပိုနီးကပ်သော မောင့်ကိုသာ ပိုမိုတွယ်တာတာ ဖြစ်မှာ ပါ။ ခုဆို သမီးအသက်က ရှစ်နှစ်ကျော် ဒုတိယတန်းသို့ပင် ရောက်နေပြီ။

မောင်နဲ့ များ တပူးတွဲတွဲရှိနေမိရင် သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းမေ့
ဟင်းမေ့ ဆော့ကစားသောင်းကျန်းတုန်း။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ နှစ်ယောက်
တည်းသာ ရှိနေသလိုလိုနှင့် ကျွန်မပင် မောင့်ကိုမနာလိုဖြစ်လာမိသ
ည် ထိ။

"ထွေး ရောက်ပြီနော် မမလေပြည်"

ကျွန်မနှင့်အတူ ဆေးခန်းအကူလုပ်ပေးသော ဆေးရုံမှ သူနာပြုဆရာ
မလေး ထွေးထွေးငယ်က ဧည့်ခန်းဝမှာ ပေါ်လာပြီး သတင်းပို့၏။ အ
တွေးထဲမျောနေသော ကျွန်မလည်း အဆင်သင့်ပင် ထလာခဲ့လိုက်သည်
။ ကျွန်မ ဆေးခန်းလေးက အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲမှာ ပင် အခန်းဖွဲ့လျက်ဖွင့်
လှစ်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ပိတ်ချိန်နောက်ကျမှာ တို့ သွားရေး
လာရေးတို့ အတွက် စိတ်မပူရပါ။

ဝန်ထမ်းအိမ်ရာထိ ပြန်ရသော ထွေးငယ်ကလည်း ဒီမြို့ခံမို့ ဆိုင်က
ယံကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ စီးနင်းတတ်သည့်အတွက် သိပ်တော့မပူရပါ။
ကျွန်မက လူနာများကို လူတန်းစားမရွေး တစ်စိတ်တစ်သဘောထဲဖြင့်
ကုသပေးသောကြောင့် ဒေါက်တာလေပြည်သွေးဆိုရင် ဒီမြို့လေးမှာ မ
သိသူမရှိ။

အောက်ခြေလူတန်းစားများ အတွက် ဈေးနှုန်းကို တစ်စားသတ်မှ
တ်ပေးထားကာ အခမဲ့ကုသပေးသည် များ လည်း ရှိပေမယ့် အထက်တ
န်းလွှာများကိုတော့ သူတို့ နှင့်တန်ရာတန်ကြေးကိုပဲ ကျွန်မ တောင်းသ
ည် ။ လူနာတွေကို အဆင့်အတန်းခွဲခြားတာဆိုလို့ ထိုတစ်နေရာသာရှိပါ
သည် ။

ကုသိုလ်လည်း ရရမယ် ဝမ်းလည်း ဝရမယ့်အလုပ် မဟုတ်လား။

ညဆေးခန်းသိမ်းတော့ ကိုးနာရီပင်ခွဲတော့မည်။ နယ်မြို့လေးများ ရဲ့

ထုံးစံအတိုင်း ညကိုးနာရီလောက်ဆိုတာနှင့် လမ်းမပေါ်မှာ လူခြေတိတ် ဆိတ်လျက် တချို့ဆိုင်ခန်းလေးများ သာ မီးရောင်ရှိတော့သည်။ ။

"ထွေးငယ်လည်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်ပြန်နေတာ တကယ်ဆို မ စိတ်မချဘူး"

မြို့လယ်မှာ ရှိသော ကျွန်မအိမ်နှင့် ဆေးရုံနားမှာ ပဲရှိသော ဝန်ထမ်း အိမ်ရာသို့ ငါးမိနစ်စွန်းစွန်းလောက်လေး ဆိုင်ကယ်မောင်းသွားလိုက်ရုံ နှင့် ရောက်တတ်ပေမယ့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်ပူမိတာတော့ အမှန်။

ဒီမြို့လေးကလူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်မှန်တန်းမိနေကြပြီး ခင်မင်နေကြပါစေဦး စိတ်ဖောက်ပြန်ကာ ရာဇဝတ်မှုပြုချင်သည့်သူတွေလည်း နည်းမှာ မှ မဟုတ်တာလေ။

"ထွေးက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မမလေပြည်ရယ်၊ လမ်းက နည်းနည်း လူပြတ်ပေမယ့် ထွေး သွားရဲပါတယ်၊ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက သွားလာနေတဲ့ လမ်းတွေပဲလေ"

ကျွန်မကသာ စိတ်ပူနေတာ ထွေးငယ်ကတော့ အေးဆေးစွာပင် ပြောဆိုလျက် သူမဆိုင်ကယ်လေး ရပ်ထားရာဆီ ကျွန်မနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲလျှောက်လာသည်။ ။ အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်းလောက်လေးပဲ ရှိဦးမည့် အသားညိုချောလေးမို့ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူတွေလည်း ရှိမှာ ပါပဲ။

"ဒါနဲ့ ထွေးငယ်မှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ မရှိဘူးလား"

ကျွန်မ မေးခွန်းကြောင့် ထွေးငယ် မျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းစက်လျက် နောက်တော့ ညီညာသော သွားတန်းလေးများ ပေါ်အောင် ရယ်မောလိုက်ရင်း

"ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုကြီး မေးတာလဲဟင်"

"ထွေးငယ်တစ်ယောက်တည်း ပြန်ပြန်နေတာထက်စာရင် အဖော် လေးနဲ့ ဆိုတော့ မမ ပိုပြီးစိတ်သက်သာရာရမလားလို့ ပါကွယ်"

"ဒါဆိုရင် မမရေ ရှေ့လျှောက်ဆက်ပြီး ရင်မောဖို့ သာ ပြင်ထားတော့ ၊ ထွေးငယ်က ခုထိတစ်ကိုယ်တည်းသမားမို့လေ"

ရယ်မောစနောက်လျက် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက် ထွက်ခွာသွားသော ထွေးငယ်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ သက်ပြင်းချမိသည် ။ ထွေးငယ်က တစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပေါ့ပါးစွာ နေနိုင်သလောက် ကျွန်မကတော့ ထိုအရွယ်တုန်းက သမီးလေးကို မေးဖွားပြီးခဲ့ပြီ။

သမီးသည် ကျွန်မထံသို့ မထင်မှတ်စွာ မမျှော်လင့်စွာ (ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံရပါလျှင် ကျွန်မ မလိုချင်စွာ) ရောက်ရှိလာခဲ့သော ရတနာလေးတစ်ပါး ဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ ဆေးကျောင်းသူဘဝ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် သမီးကို ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။

ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပါလေ ခုချိန်မှာ တော့ မောင်ရယ် သမီးလေးရယ် ပါဝင်နေသည့် ကျွန်မရဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို ကျွန်မ အလွန်တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးနေမိပါပြီ။

"မောင်ရေ အဆင်ပြေရဲ့ လား။ သမီးက မိန်းမကိုမမေးဘူးလားဟင်

"

မောင်တို့ သားအဖ ရန်ကုန်သို့ရောက်နေသည့်နေ့တိုင်း ဆေးရုံသွားခါနီးဆို ကျွန်မ သူတို့ ဆီ ဖုန်းခေါ်ပြီးမှ သွားတတ်၏။ ဒီနေ့မနက်လည်း

မောင့်ထံသို့ ကျွန်မ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး သတိတရဖြစ်နေမိသော သမီးကို အရင်ဆုံးမေးမိသည်။ ။

"မင်းကလေး သမီးကိုပဲ မေးနေတယ်၊ ငါ့ကိုကျတော့ရော"

"မောင့်ကိုအဆင်ပြေလားလို့ မေးသားပဲလေ"

"ဪ အေး ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ မင်း သမီးက မင်းကိုမမေးပါဘူးဗျာ၊ သူက ဒီမှာ မာမိတို့ နဲ့ လျှောက်လည်ပြီး ပျော်နေတာ၊ ဪ မေ့လို့ သမီးက မင်းအကြောင်း ဟိုးတစ်ရက်တုန်းကတော့ ပြောရှာပါတယ်၊ သမီးတို့ က ဒီမှာ ပျော်နေသလောက် မေကြီးကတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်တွေနဲ့ ပဲ နပ်နီးလုံးနေရမှာ နော်တဲ့ "

မောင့်ဆီက ဒီစကားထွက်လာတာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ဒီစကားကို သမီးက ပြောတယ်ဆိုတာတောင် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။

"ဒါဆိုလည်း မောင်က ပြန်ပြောလိုက်ပေါ့၊ မေကြီး ရှာနေဖွေနေတာတွေအားလုံးက သမီးလေးအတွက်ပဲဆိုပြီးတော့လေ"

"ဟွန့် မပြောပေးနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ သမီးလေးအတွက် တကယ်လိုအပ်တာက နွေးထွေးမှုနဲ့ ဂရုစိုက်မှုပဲ"

"ဒီစကားကိုတော့ မောင် မပြောသင့်ပါဘူး။ တကယ်ဆို မိန်းမလည်း သမီးနားမှာ မောင့်လိုမျိုး အချိန်ပြည့်နေပေးချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဆိုတာ ထင်သလောက်မလွယ်ဘူးလေ၊ ဒါတွေကို မောင် နားလည်မှာ ပါ"

မောင်က တစ်ခါတလေကျရင် စသလို နောက်သလိုနှင့် ကျွန်မ၏ အလုပ်ရှုပ်ထွေးမှုအပေါ် အမြင်စောင်းတတ်သည် ။ မောင့်လိုမျိုး ကိုယ်ပိုင်

စီးပွားရေးလေး လုပ်နေတာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မလည်း ဒီသမီးလေးနား မှာ နေပေးချင်တာပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ထမ်းရွက်နေရသည့်တာဝန်က လူသားတွေရဲ့ အသက်နဲ့ ပတ်သက်နေတာဆိုပေမယ့်လည်း အချိန်မရွေး နေရာမရွေး သွားနိုင်လာနိုင်မှ တော်ကာကျတာမဟုတ်လား။ ဒီနေ့တော့ဖြင့် ပင်ပန်းလို့ အနားယူချင်ပါတယ်ဆိုပြီးတော့ လူနာကိုပစ်ထားလိုက်လို့ မရ။ အစိုးမရသော သေခြင်းတရားကို ပြန်လှန်အံ့တုပေးနေရသော လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးလေးသော တာဝန်တွေကို ပခုံးမှာ ထမ်းပိုးထားရတာလေ။

။

"ကဲပါ မင်းလည်း ဆေးရုံသွားရမှာ နောက်ကျနေပြီမဟုတ်လား သွားတော့ သွားတော့ မောင် ညနေကျမှ တစ်ခါထပ်ဆက်လိုက်မယ်နော်"

"

"ဟုတ်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ သမီးကိုလည်း ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါဦး၊ အဘိုးတွေအဘွားတွေကို မြင်တာနဲ့ ဒီကအမေကို မေ့မနေဖို့ လေ"

ဖုန်းလေးကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ပြီးသည် ထိ ကျွန်မ စိတ်တွေ မောပန်းနွမ်းလျနေခဲ့သည် ။ ကျွန်မက သမီးအပေါ်ချစ်သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သမီးလေး မခံစားရဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်မလဲနော်။

ဒါပေမဲ့လည်း လေ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင်တော့ ကျွန်မအပေါ် သမီးနားလည်သွားမှာ ပါ။ လောကမှာ ကိုယ့်သားသမီးကိုမချစ်တဲ့ မိခင်ဆိုတာ ရှိမှ မရှိတာပဲလေ။

ဒီနေ့ကတော့ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ မပင်ပန်းခဲ့ပါ။ အူအတက်ယောင်သောလူနာတစ်ယောက်နှင့် လည်ပင်းမှ အကျိတ်ခွဲထုတ်သော လူနာတစ်ယောက်သာရှိသည် ။ တကယ်ဆို ဒေါက်တာဇော်ထိုက်နဲ့ တင် လွဲပေးလိုက်လို့ ရပေမယ့် အကူသူနာပြုဆရာမကြီး ခွင့်တစ်ရက်ယူထားသောကြောင့် ကျွန်မပါ တွဲဝင်လိုက်ရသည် ။

"ကျေးဇူးပဲနော် မမလေပြည်"

ခွဲခန်းမှ ထွက်သည် နှင့် ဒေါက်တာဇော်ထိုက်က ပျူငှာစွာပြောသည်
။

"ဘာတွေကျေးဇူးတင်နေတာတုန်း"

"ကျွန်တော့်ကို ကူပေးလို့ လေ"

"အဲဒီလိုပြောတာကတော့ တမင် တမင်ရွံ့လိုက်တာနဲ့ တူတယ်နော်၊ အသေးစားခွဲစိတ်မှုလေးတွေလောက်ကို အဲဒီလိုမျိုးပြောတာ ဒေါက်တာကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချလွန်းရာရောက်နေပါပြီ"

"မလုပ်ပါနဲ့ မမလေပြည်ရယ် မမနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ က သင်ယူရမည့်ပညာတွေ အများကြီးပဲ ကျန်နေသေးတာပါ"

"ဒါကတော့ တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း သင်ယူရဦးမှာ တွေ အများကြီးပါပဲ ၊ ဆေးပညာက ဘယ်တော့မှ ကုန်စင်အောင် တတ်မြောက်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ"

ဒေါက်တာဇော်ထိုက်နှင့်ဒေါက်တာ ကိုကိုလွင်တို့ နှစ်ယောက်က အရွယ်လေးတွေ ငယ်ပေမယ့် ကျွန်မအတွက် အားကိုးရသော လက်ထောက်လေးများ ဖြစ်သည် ။ သူနာပြုဆရာမများကလွဲရင် ကျွန်မတို့ ဆေးရုံ

မ ၂၁ ဆရာဝန်မက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ။ ကျန်တာက
ယောက်ျားလေး ဆရာဝန်တွေချည်း။ အဲဒီထဲမှာ မှ ဒီနှစ်ယောက်က
တော့ စေ့စပ်သေချာသူများ ဖြစ်သည်။

လူနာမှတ်တမ်းချတ်ဒီရေးတာအစ စေ့စေ့ပေါက်ပေါက်နှင့် တစ်လုံး
ချင်းရှင်းပြကာ ကျောင်းမှာ ဆရာသင်သလိုမျိုး ရေးတတ်သည်။ ။
ဒါကြောင့် သူတို့ မှတ်တမ်း ဖတ်လိုက်တာနဲ့ တင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သိရ
တာထဲဝင်ကြည့်နေရသလို တစ်ခုမကျန် သိနိုင်၏။

ဒီလောက်ဆိုရင်ပင် ကျွန်မ လှည့်ကြည့်စရာမလိုအောင် သူတို့ နှင့်လ
က်လွှဲထားခဲ့လို့ ရပြီ ဖြစ်သည်။ ။ တကယ်တော့ ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်အ
တွေးနှင့်ကိုယ်ပါ။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ခွဲစိတ်ဖို့
ချိန်းဆိုထားတာလေးတွေလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ နှစ်ရက်သုံးရက်လော
က်ဖြစ်စေ မောင်နဲ့ သမီးလေးဆီ လိုက်သွားချင်သည်။ ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ
ကိုလည်း မတွေ့ရတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။

အရင်က ကျွန်မကိုသည်းသည်းလှုပ်လိုက်ကြည့်လျက် သူမလိုချင်သ
ည့်ဘောင်ထဲသို့ သွတ်သွင်းရန် အမြဲကြိုးစားနေတတ်သော မေမေပင်လျှင်
သူ့မြေးမနှင့်ပျော်ရွှင်ရယ်မောကာ ကျွန်မကို မေ့ချင်ချင်ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူ
ပါရဲ့။ ။

"ပန်းလေးတို့ ပြန်မလာကြသေးဘူးနော် မမ၊ ရန်ကုန်မှာ အဘိုးတွေ
အဘွားတွေနဲ့ တော်တော်ပျော်နေတယ်နဲ့ တူတယ်"

စေ့ထားသော တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း ထွေးင
ယ်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြော၏။

"ဟုတ်မှာ ပေါ့ ထွေးငယ်ရယ်၊ သူတို့ သားအဖ ကိုယ့်ဆီပြန်လာဖို့
တောင် မေ့နေကြပြီနဲ့ တူတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေ့နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကို

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြန်သွားခေါ်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာလေ"

"ဟင် မမလေပြည် ခွင့်ယူမလို့ လား"

တာဝန်ကျနေသည့် နှစ်နှစ်ကျော်အချိန်အတွင်း ဘယ်ခရီးမှ လည်း မသွား ဘယ်တုန်းကမှ လည်း ခွင့်မယူခဲ့ဖူးသည့် ကျွန်မပါးစပ်က ဒီစကားမျိုးထွက်လာတာဆိုတော့လည်း ထွေးငယ် အံ့သြစွာပြန်မေးမိတာ ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူး။

"စဉ်းစားနေတာပါကွယ်၊ သူတို့ သားအဖကလည်း နောက်တစ်ပတ်လောက် နေဦးမှာ ဆိုတော့ မမ ဒီမှာ ခွင့်ယူပြီး လိုက်သွားရင် မတွေ့တာကြာတဲ့ မိသားစုစုံစုံလင်လင်လေးကို ပြန်မြင်နိုင်မလားလို့ ပါ"

"ကောင်းတယ် မမလေပြည်၊ ဒီမှာ လည်း ဒေါက်တာဇော်ထိုက်တို့ ဒေါက်တာကိုလွင်တို့ က တော်တော်လေးအဆင်ပြေနေပြီပဲနော်"

"မမလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ ခွင့်ယူဖို့ စဉ်းစားတာပါ၊ ကိုယ် လက်လွှဲခဲ့မယ်ဆိုလည်း အလွန်ဆုံး သုံးလေးရက်ပေါ့"

"သွားပေါ့ မမရယ်၊ တစ်ခါတလေမှ စုံကြရတဲ့ မိသားစုတွေမဟုတ်လား"

ထွေးငယ်က ရန်ကုန်မှ ဖေဖေနှင့်မေမေကိုပါ ရည်ရွယ်ပြောလိုက်ဟန်ပါပဲ။

သို့နှင့်ပင် ညနေဆေးရုံဆင်းခါနီး၌ အပေါ်ထပ်မှာ ရှိသော ဆေးရုံအုပ်ကြီးရုံးခန်းသို့ ကျွန်မတက်လာခဲ့လိုက်သည် ။

ဒီဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေတာ ငါးနှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာစိုးနိုင်က အသက်ငါးဆယ်စွန်းစွန်းတော့ ရှိပြီ။ တည်ကြည်ခန့်

ညားသောမျက်နှာပေါက်နှင့် သန့်ပြန့်ကာ စမတ်ကျသော ဝတ်စားဆင်
ယင်မှုကြောင့် သူ့မျက်နှာကိုမြင်သည် နှင့် လူနာတွေအတွက် အားအင်ဖြ
စ်စေကာ ယုံကြည်မှုတွေတိုးပွားလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်။ ။

"ဆရာ"

ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ပေါ်ကို ငေးကြည့်လျက် လူနာ၏ ကိုယ်ရေး
အကျဉ်းကို ဖတ်နေသော ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်သည်
။

"အလုပ်ရှုပ်နေတာလား ဆရာ"

"ထိုင်ပါ ဒေါ်လေပြည်သွေး အလုပ်ရှုပ်တယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊
ခွဲစိတ်မှတ်တမ်းအဟောင်းဖိုင်တွေ ပြန်ကြည့်နေတာပါ။ ကိစ္စရှိလို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ ခွင့်သုံးလေးရက်လောက် လိုချင်လို့ ပါ"

စားပွဲရဲ့ ဒီဘက်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း လာ
ရင်းကိစ္စကို ကျွန်မ ချက်ချင်းပြောလိုက်သည်။ ။ ဒေါက်တာစိုးနိုင်မျက်နှာ
က အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားပုံပါပဲ။

"ဘာကိစ္စအထွေအထူးတွေများ ဖြစ်လို့ လဲ ဒေါက်တာ"

"ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိဘတွေရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကို အိမ်
ကအမျိုးသားနဲ့ သမီးက အလည်သွားတယ်လေ၊ သူတို့ ကိုလည်း
ပြန်သွားခေါ်ရင်း ကျွန်မလည်း မေမေတို့ နဲ့ မတွေ့ရတာကြာတော့ သွား
မလားလို့ ပါ"

"အင်း ခွဲစိတ်ရက်တွေကတော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မရှိတော့ဘူးနော်၊ ဂျူ
တီကိုရော ဘယ်သူနဲ့ လွဲခဲ့မှာ လဲ"

ဆေးရုံအုပ်ကြီးစကားကြောင့် ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားသည် ။ ဒီလိုမေး
တယ်ဆိုတည်းက ကျွန်မကိုခွင့်ပေးဖို့ သေချာနေပြီမဟုတ်လား။

"ဒေါက်တာဇော်ထိုက်တို့ နဲ့ လွဲခဲ့ရင် စိတ်ချရပါတယ် ဆရာ"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆို ဒေါ်လေပြည်သွေး လိုချင်တဲ့ ခွင်ကို ကျွန်
တော်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ငါးရက်လောက် အေးအေးဆေးဆေး
နားလိုက်ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ"

ဒီလိုခွင့်ရခြင်းအတွက် ကျွန်မ အတော်ဝမ်းသာသွားမိ၏။ သမီးလေး
နဲ့ မောင်တို့ လည်း အကြောင်းမကြားဘာမကြား ကျွန်မ ရောက်သွားလျှင်
အံ့အားသင့်သွားကြမှာ သေချာသည် ။

အဲဒီနေ့ညနေက အိမ်သို့ပြန်သော ခြေလှမ်းတွေ အလွန်ပင်သွက်လ
က်မြန်ဆန်နေ၏။ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ရန်ကုန်သို့သွားသော ကားလက်မှ
တ်တစ်စောင် ဝင်ဖြတ်ခဲ့သေးသည် ။ ဒီညထွက်မည့်ကားနှင့်။

ငါးရက်စာအတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းပစ္စယလေးတွေ ထည့်သည် ။
မေမေတို့ နှင့် ယောက္ခမအိမ်အတွက် ဒေသထွက်မုန့်လေးတွေ ဝယ်ခြင်း
သည် ။ အဝတ်အစားကတော့ တစ်စုံနှစ်စုံလောက်ဆို ရပြီ။ ရန်ကုန်အိမ်
မှာ လည်း ကျွန်မအဝတ်အစားတွေ ဗီရိတစ်လုံးအပြည့်ရှိနေသေးတာ
လေ။

အဝေးပြေးကားက အိမ်ရှေ့ထိ လာခေါ်ပေးမှာ မို့
အချိန်နောက်ကျမှာ တော့ စိတ်ပူစရာမရှိခဲ့ပါ။ အေးချမ်းစွာပင် ခြံဝထွ
က်စောင့်နေရုံ။

ပြတင်းပေါက်ဘေးကပ်လျက်နေရာရသည် မို့ အပြင်ရှုခင်းတွေကို

ငေးမောလို့ ရပေမယ့် လမရှိသည့်ညမို့ မြင်ကွင်းတွေက ရိုးတိုးရိပ်တတ်
သာ။ ခွဲခွာနေခဲ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ရန်ကုန်မြေကို နောက်ထပ်နာရီ
အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပင် ပြန်ရောက်ရတော့မည်။

ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆယ်ကျော်သက်အမှတ်တရ
တွေအားလုံး ကိန်းအောင်းနေသော မြို့ကြီးကို ပြန်လာရတာ တော်
တော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။ ဒီမြို့လေးမှာ တာဝန်မကျခင်ကလ
ည်း ဟိုးရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းမှ ဆေးရုံတစ်ခုတွင်
တာဝန်ကျနေခဲ့သောကြောင့် ရန်ကုန်သည် ကျွန်မနှင့်အလွမ်းတော်
တော်ဝေးဝေးမှာ သာ ရှိနေခဲ့သည် ။

ခုတော့ တာဝန်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘဲ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ရန်ကု
န်ကို ပြန်လာခွင့်ရခဲ့ပြီ။ အမှတ်တရတွေနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးကို ပြန်လာရမှာ
မို့ ရင်ခုန်မိတာကသက်သက် မေ့ဖျောက်ထားချင်သော တချို့ အမှတ်တ
ရများ အတွက် နာကျင်ရတာက သက်သက်။

ရန်ကုန်ကားဝင်းကိုရောက်တော့ မနက်ခြောက်နာရီခွဲနေပြီ။ ဒီက
နေ ကားငှားပြီးသွားလျှင် ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ကို တစ်နာရီနီးပါးလောက်
တော့ မောင်းရမည်။ ဒါဆို ခုနစ်နာရီခွဲလောက် ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်
သွားနိုင်ပါသည် ။ မေမေတို့ မနက်စာစားကြသော အချိန်နှင့်ကွက်တိပါ
ပဲ။

တကယ်လည်း ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်ရှိချိန်ဟာ မ
နက်ခုနစ်နာရီနှင့်မိနစ်လေးဆယ်တွင် ဖြစ်သည် ။ ဘဲလ်ကိုမနှိပ်သေးဘဲ
မောင့်ထံသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။ မောင့်မိဘတွေအိမ်နဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်က
သုံးအိမ်လောက်သာခြားပေမယ့် မနက်စာကိုတော့ ကျွန်မမေမေလုပ်
ကျွေးသော မုန့်တစ်ခုခုကိုသာ သူ လာစားတတ်မြဲဖြစ်သည် ။

"ပြော မိန်းမ ဆေးရုံသွားတော့မလို့ လား"

"အင်း ဟုတ်တယ် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူနာနှစ်ယောက်ကို အနီးကပ်ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်ခေါ်ရမှာ လေ"

"ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မိန်းမရဲ့ "

မောင့်အသံက ကြောင်တောင်တောင်။ ကျွန်မ ညှင်းညှင်းလေးရယ် မောလိုက်မိသည် ။

"ဒီနေ့မနက်စာ ဘာနဲ့ စားကြလဲ"

"နံပြားနဲ့ မလိုင်ရယ် ယောက္ခမကြီးလုပ်ပေးတဲ့ တူနာ ဆန်းဒဝစ်ချ်ရယ်၊ နေပါဦးကွာ အဆက်အစပ်မရှိ မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"ရှယ်ပဲပေါ့ မလိုင်နံပြားလည်း မိန်းမအကြိုက်၊ မေမေ့ရဲ့ တူနာပေါင် မုန့်လည်း မိန်းမအကြိုက် ပြောရင်းနဲ့ တောင် စားချင် လာပြီကွာ၊ တံခါးမြန်မြန်လာဖွင့်တော့"

"မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ လေပြည်"

မောင် နည်းနည်းတော့ စိတ်တိုသွားပုံပါပဲ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့ နော် မနက်စောစောစီးစီး ကျွန်မက မောင့်ကိုစိတ်ရှုပ်အောင်လုပ်နေမိပြီကိုး။

"ကဲပါ မစတော့ပါဘူး။ တံခါးလာဖွင့်ပေးပါဦး မောင်ရဲ့ ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတာ ဆယ်မိနစ်လောက်ရှိနေပြီ"

"မင်း ဘာတွေပြော ဘာလဲ မင်းရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာလား"

ထိုစကားဆုံးသည် နှင့် ဖုန်းကိုင်လျက်သား ဝရန်တာထွက်လာသော မောင့်ကို ကျွန်မလှမ်းတွေ့လိုက်ရသည် ။ ကျွန်မ ဖုန်းကိုင်လိုက်သားနှင့်

ပင် မောင့်ကို ဝမ်းသာအားရ လက်ပြန့်တတ်ဆက်လိုက်၏။ ဖုန်းကို ချက်ချင်းချပစ်လိုက်ပြီး မောင် အိမ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွားသည်။ ။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် အိမ်တံခါးမကြီးပွင့်သွားလျက် မောင့်မျက်နှာကို ကျွန်မ အနီးကပ်မြင်ခွင့်ရလိုက်သည်။ ။

"မောင် နေကောင်းတယ်နော်"

"မင်း ဘယ်လိုရောက်လာတာတုန်း"

"ဟယ် သမီး လာမယ်လည်း ကြိုမပြောဘဲ ဘယ်လိုရောက်လာတာတုန်း"

မောင့်နောက်ကနေ ကပ်လျက်ပါလာသော မေမေက ကျွန်မကို အံ့သြတကြီးမေးသည်။ ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်သင်္ကြန်တုန်းက ဖေဖေရော မေမေပါ ကျွန်မတာဝန်ကျနေသော မြို့မှာ တရားစခန်းလာဝင်ကြတုန်းက နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာဖြစ်ပြီး ခုမှ ပြန်ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ခုလိုမျိုး မေမေတို့ အံ့သြသွားအောင်လို့ လေ"

"တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်နော် မိလေပြည်"

မေမေက မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ကျွန်မ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အိမ်တွင်းသို့ခေါ်၏။ မေမေမျက်စောင်းမှာ ဝမ်းသာမှုတွေ ပြည့်လျှံနေတာ ကျွန်မ အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ ။ မောင်ကတော့ ကျွန်မရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို အခန်းထဲထိဝင်ပြီး နေရာချထားပေး၏။

"ဒါနဲ့ သမီးရော မောင်"

"မင်းသမီးက မနိုးသေးဘူးလေ"

"ဟုတ်တယ် သမီးရေ သားအဖနှစ်ယောက် ညတုန်းက ဘောလုံးပွဲ

အတူထိုင်ကြည့်ကြလေရဲ့ ၊ ကလေးကတော့ ဘယ်နှီးပါဦးမလဲကွယ် အိပ်ပါစေ ကျောင်းပိတ်တုန်းလေး အိပ်ရေးဝဝအိပ်ရတာ"

မောင့်စကားကို မေမေက ကြည်နူးစွာ ထောက်ခံသည် ။ ကျွန်မငယ် စဉ်တုန်းက စာမှ စာ၊ စာနှင့်မျက်နှာခွာခွင့်မပေးခဲ့သော မေမေက သူ့မြေးမလက်ထက်မှာ တော့ ထိုစိတ်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီနှင့်တူသည် ။

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို ညဉ့်နက်တဲ့ ထိ မထားပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ညမအိပ်တဲ့ အကျင့်ဖြစ်သွားရင် မလွယ်ဘူး။ နေ့နဲ့ ည အိပ်ချိန်မှားယွင်းတာက ဦးနှောက်ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေကို အများကြီးထိခိုက်စေနိုင်တယ်"

"ကဲပါ တစ်ညတလေလေးကွာ မင်းကလည်း ဒီစာအုပ်ကြီးထဲကကို မထွက်တော့ဘူး"

ကျွန်မ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စာအုပ်ကြီးအတိုင်း နေလာခဲ့ရသည် က များ သည် လေ။ ဒါကြောင့်မို့ သမီးကိုလည်း စည်းကမ်းတကျလေးနှင့် နေတတ်ထိုင်တတ်စေချင်သည် ။

အင်းလေ စာအုပ်ကြီးအတိုင်း ဘယ်လောက်နေနေ ကံကြမ္မာက ဆိုးဆိုးရွားရွား တစ်ခုခုဖြစ်ဖို့ ကံပါလာရင် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့ မရဘဲ လူတိုင်းကြုံရမှာ ပါပဲ။

"ဟုတ်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ တစ်ရက်တလေ အိပ်ချင်လည်း အိပ်ပါစေ ကဲ မိန်းမလည်း ဗိုက်ဆာလာတာ မေမေ့ရဲ့ ပေါင်မုန့်လေး စားလိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို တူနာငါးနှင့်ခရမ်းချဉ်သီးတို့ ဆလပ်ရွက်တို့ ညှပ်ကာ မရေနိစ်ဆမ်းထားသော ပေါင်မုန့်ကိုယူစားလိုက်သည် ။

"မင်းခွင့်ရတာလား"

"ဟုတ်တယ် ဆေးရုံအုပ်ကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြောလာတာ၊ အိုးပစ်အိမ်ပစ် လျှောက်လည်နေတဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို လိုက်ဖမ်းဖို့ ဆိုပြီးတော့ လေ"

ကျွန်မက မေမေမကြားအောင် လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် မောင့်နားကပ်ပြောလိုက်သည်။ ။ မောင်က ကျွန်မကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်၏။ ကျွန်မ ပခုံးလေးတွန့်ကာ ခပ်တည်တည်နေလိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေရော ဆေးရုံသွားပြီလား မေမေ"

"အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုရှိတယ်လို့ ပြောတယ်"

ဖေဖေက ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးတစ်ခုတွင် ဆေးရုံအုပ်လုပ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ချိန်ထိ သွက်သွက်လက်လက်ရှိနေဆဲ ပါမောက္ခကြီးတစ်ယောက်ကို လိုချင်လှသော ဆေးရုံများကလည်း အလှအယက်ပါပဲ။

ဖေဖေကျွမ်းကျင်မှု၊ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံတွေနှင့်ယှဉ်လျှင် ကျွန်မရဲ့ ပညာလေးက လမင်းကြီးနဲ့ ကြယ်ပွင့်လေးတွေလို အကွာကြီးကွာလွန်း၏။ နားမလည်သည့်ခွဲစိတ်မှုများ ခက်ခဲမည်ဟု ကျွန်မ ကြိုတင်တွက်ဆထားသော ခွဲစိတ်မှုများ တွင် ဖေဖေဆီမှ အကြံဉာဏ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းတောင်းယူရမြဲဖြစ်သည်။ ။

ဒီဘက်က လူနာအခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သည် နှင့် ဖေဖေက လူနာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အတိုင်းသားမြင်နေရတဲ့ အတိုင်း ရောဂါအခြေအနေကို အပ်ကျမတ်ကျပြောပြနိုင်သည်။ ။ သီရေတာထဲရောက်လို့ ဗိုက်ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ဖေဖေ ပြောသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမ

တိမ်းတူညီတာတွေသာ မြင်ရ၏။

"စားပြီးရင် မောင်တို့ အိမ်ဘက် ကူးလိုက်မယ်လေ၊ နှစ်အိမ်လုံးအတွက် မုန့်တွေဝယ်လာခဲ့တယ်၊ မာမီတို့ ကိုလည်း မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာနေပြီနော်"

"မင်းခရီးပန်းလာတာ ခဏနားချင် နားပါဦးလားကွာ"

"ရပါတယ် မောင်ရဲ့ ၊ ဘာမှ မပင်ပန်းပါဘူး"

ယောက္ခမအိမ်ဘက်ကို ကူးလာတော့လည်း ကျွန်မ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်း အားလုံးကတအံ့တသြ။

"ဟာ သမီး ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း"

မောင့်ဒယ်ဒီက အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်လျက် ဂျာနယ်ဖတ်နေရင်းမှ ကျွန်မကိုမြင်တော့ အံ့သြဝမ်းသာသွားပုံနှင့် အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည် ။ ဟင်းချက်နေရင်းတန်းလန်းနှင့် ထွက်လာခဲ့သည့် မောင့်မာမီကလည်း ကျွန်မနားသို့ ချက်ချင်းရောက်လာခဲ့ပြီး

"ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သမီးလေး၊ တာဝန်နဲ့ လာတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး မာမီ၊ သမီး ခွင့်ယူလာတာပါ"

"အမယ်လေးတော် ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ငါတို့ သမီးက ခွင့်တွေဘာတွေယူလာတယ်ဆိုပါလား"

ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမဆိုပေမယ့် မောင့်မိဘတွေက ကျွန်မကို သမီးရင်းတစ်ယောက်လိုပင် ချစ်ခင်သည် ။ အဲဒါကလည်း ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက။ ကျွန်မ မိဘတွေဆိုရင်လည်း မောင့်ကိုသိပ်ချစ်ကြတာပါပဲ။ တစ်ဦးတည်းသောသားနှင့်သမီးမို့ နှစ်ဖက်မိဘတွေဆီက အချစ်မေတ္တာကို

လိုလေသေးမရှိ ရကြပါ၏။

"ဟုတ်တယ် မာမီရေ ဒီလိုမှ မလာရင် ရန်ကုန်ကိုထွက်လာလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"မညာပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ရန်ကုန်ကိုထွက်လာချင်တာထက် ယောက်ျားနဲ့ ကလေးကို ပြန်လာခေါ်တာမဟုတ်လား"

ကျွန်မ အဖြေပြန်မပေးဘဲ ခပ်တိုးတိုးလေး ရယ်မောလိုက်မိသည် ။
ဘေးနားမှာ ကပ်ထိုင်နေသော မောင်ကလည်း ကျွန်မနားနားသို့ ကပ်ကာ "မာမီပြောတာ ဟုတ်လား" တဲ့ ။ မာမီ မမြင်အောင် မောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရသေးသည် ။

"ကလေးရော နီးပြီလား သား"

"မနီးသေးဘူး ဒယ်ဒီ"

"အေး ကိုးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ နှိုးလိုက်ပါတော့ကွာ၊ နေ့လယ်မှ ပြန်အိပ်ချင်အိပ်ခိုင်းပေါ့"

"ဟုတ် သမီး သွားလိုက်မယ် ဒယ်ဒီ"

ကျွန်မ ချက်ချင်းပင် ဒီဘက်အိမ်ပြန်ကူးလာခဲ့သည် ။ ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသော သမီးကို ခုနကတစ်ခါ ဝင်ကြည့်ပြီးပေမယ့် ခုလည်း ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်ရင်း သမီးမျက်နှာလေးကို ငေးနေမိသည် ။

သမီးဟာ အသားဖြူဖြူ ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် မျက်လုံးကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလေး။ နဖူးပေါ်မှာ ဆံမြိတ်ထူထူလေးချလျက် ကုပ်ပေါ်နေသော ဆံပင်နက်နက်လေးကလည်း ပျော့ပျော့အိအိ ဆံပင်လေးများကို ကျွန်မညှင်ညှင်သာသာ သပ်ပေးလိုက်ရင်း ပါးလေးကိုတစ်ချက်ငဲ့နမ်းလိုက်သည် ။

"သမီးလေး ထတော့လေ၊ အိပ်ပုပ်ကြီးလှချည်လား သမီး ကိုးနာရီ တောင် ထိုးနေပြီ"

တင်ပါးလေးကိုပုတ်ပြီး ကျွန်မနှိုးလျှင် အိပ်ချင်းမူးတူးမျက်လုံးလေး များ ဖြည်းဖြည်းချင်းပွင့်လာလျက် ကျွန်မကိုမြင်တော့ ငေါက်ခနဲထထိုင် လိုက်သည် ။ မှေးစင်းစင်း မျက်လုံးလေးများ လည်း ဖျတ်ခနဲ ပွင့်အာဝိုင်းစက်သွားရင်း

"မေကြီး ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ"

"မေကြီးက သမီးလေးကို လွမ်းလို့ ကားစီးပြီးလာတာပေါ့"

"ဒါဆို ဆေးရုံကရောဟင်"

လူကြီးတစ်ယောက်လို စပ်စပ်စုစုမေးနေသည့် သမီးပါးမို့မို့လေး အား ကျွန်မ မနာမကျင် လိမ်ဆွဲလိုက်သည် ။

"လူနာတွေကို ဦးဦးဇော်ထိုက်တို့ ကုပေးမှာ ပေါ့ သမီးရဲ့ ၊ မေကြီးက တော့ သမီးလေးကို သတိရလွန်းလို့ ထွက်လာတာ၊ ဒါနဲ့ သမီးကရော ဒီ မှာ တော်တော်ပျော်နေတယ် ဟုတ်လား။ မေကြီးဆီတောင် ပြန်မလာ ဘူးနော်"

"ပျော်တာတော့ ပျော်တာပေါ့ မေကြီးရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ မေကြီးဆီကို ပြန် လာချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေကြီးက မပြန်ရသေးဘူး။ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်လို့ ပြောတယ်"

"ဖေကြီးက ဟုတ်လား"

ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားရသည် ။ မောင် ဒီတစ်ခါ ရန်ကုန်လာတာ ဘာအလုပ်ကိစ္စမှ မပါတာ ကျွန်မအသိ။ ဘယ်ကအလုပ်တွေပေါ်လာပြန် လို့ ပါလိမ့်။ ဒါဆိုရင်လည်း အလုပ်တွေရှိလို့ ပြန်မလာနိုင်သေးကြောင်း

ကျွန်မကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသင့်တယ်မဟုတ်လား။

တစ်နေ့ နှစ်ခါထက်မနည်း ဖုန်းတွေပြောဖြစ်ကြရင် ဖေဖေဆေးရုံအကြောင်းတွေ မေမေဟင်းလက်ရာအကြောင်းတွေ၊ သမီးနဲ့ တော့ ဒီနေ့ ဘယ်ကိုလျှောက်လည်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ အားပါးတရ ပြောပြတတ်သည့်သူက အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ ပြန်မလာဖြစ်သေးတာကို ဘာလို့ များမပြောပြတာပါလိမ့်။

"မေကြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒီနေ့ ငါ့သမီးလေးနဲ့ ဘယ်တွေသွားရင်ကောင်းမလဲလို့ ကြိုတွေးနေတာ"

"ဟက်ပီးဝေါလ်သွားမယ် မေကြီး၊ ဟိုးတစ်ရက်က ဖေကြီးရယ် ဘွားဘွားတွေရယ်နဲ့ သွားတာ ဘွားဘွားက သရဲရထား မစီးရဘူးလို့ အတင်တားလို့ မစီးခဲ့ရဘူး။ ဒီနေ့ အဲဒါကြီး သွားစီးရအောင်နော် မေကြီး"

"ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ညနေကျရင် ဖေကြီးရယ် မေကြီးရယ် သမီးရယ် သွားကြမယ်နော်၊ ခုတော့ ထပြီး မျက်နှာသစ် မုန့်စားတော့ ဟုတ်ပြီလား"

သမီးသည် လိမ္မာရေးခြားရှိသော်လည်း အနည်းငယ် ဂျစ်တိုက်ချင်သည် ။ လုပ်ချင်တာမလုပ်လိုက်ရလျှင် မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ရအောင်လို့ ထပ်လုပ်သည် ။

သမီးကို မျက်နှာသစ်ရေမိုးချိုးပေးပြီး အနီရဲရဲ ချည်သားဂါဝန်လေး ဝတ်ပေးထားလိုက်၏။ သမီးကိုကြည့်ရတာ ကျွန်မရောက်လာသည့်အတွက် ထူးပြီးတော့ ပျော်သွားသည့်ပုံတော့မရှိပါ။ ရန်ကုန်မှာ အတူရှိနေခဲ့သည့် သူ့အဖေနားသို့သာ ကပ်နေချိန်က များ သည် ။

သားအဖနှစ်ယောက် ဂိမ်းဆော့နေသည့်ဘေးတွင် ထိုင်နေရင်းနှင့် ကျွန်မ မောင့်ကိုလက်ကုတ်ခေါ်လိုက်၏။

"သမီးရေ တစ်ယောက်တည်းဆော့နှင့်ဦးနော်၊ ဖေကြီး ဒီမှာ မေကြီး နဲ့ စကားပြောစရာလေးရှိလို့ "

ကျွန်မ ရှေ့မှ ထွက်သွားသည့်အခန်းထဲသို့ မောင်လည်း လိုက်ဝင်လာခဲ့သည် ။

"မောင် ဘယ်နေ့လောက်ပြန်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ"

"မောင်က ဒီမှာ သုံးလေးရက်လောက် ထပ်နေဦးမလားလို့ "

"အတော်ပဲပေါ့၊ ဦးစိုးနိုင်ကလည်း မိန်းမကို ခွင့်ငါးရက်တောင်ပေးလိုက်တာ မောင်ရဲ့ "

"မင်းက ငါတို့ နဲ့ အတူပြန်မှာ လား၊ အရင်ပြန်မှာ လား"

မောင်နဲ့ ကျွန်မက ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့သူများ မို့ တစ်ခါတလေမှာ နင်နဲ့ ငါနဲ့ တစ်ခါတလေမှာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ခါတလေမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တစ်ခါတလေတော့လည်း မောင်နဲ့ မိန်းမနဲ့ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ခေါ်ပြောသုံးနှုန်းတတ်တာကတော့ အကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

"ဪ မောင်ရယ် ဒီထိလိုက် လာပြီးမှ တော့ ကျွန်မလည်း ရှင်တို့ နဲ့ အတူတူပြန်မှာ ပေါ့၊ နေ့စမ်းပါဦး မောင့်မှာ ဘယ်ကအလုပ်တွေပေါ်လာတာလဲ"

မသကာရှိ မောင့်ဆီမှာ ရန်ကုန်ဆိုင်သုံးဆိုင်ရဲ့ သုံးလစာ စာရင်းတွေပြန်စစ်စရာရှိမည်။ ဒါကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ လကတင် တစ်ခါစစ်ပြီးလို့ နောက်သုံးလပြည့်မှ နောက်တစ်ခါ ထပ်စစ်ရမှာ ဖြစ်သည် ။

"ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ ငါလည်း မင်းနောက်လျှောက်လိုက်နေရတာနဲ့ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်နေတာ၊ ခုမှ ပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြရတာလေ"

"ရန်ကုန်ရောက်တာပဲ နှစ်ပတ်ကျော်နေပြီ၊ ခုထိ သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့ဖို့ က နောက်သုံးလေးရက်စာလောက် ကျန်နေသေးတာလား"

"မိန်းမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မောင့်ကိုရစ်နေတာလား"

ဒီယောက်ျားဟာ တစ်ခါတလေမှာ သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတာပဲ။ သူနဲ့ တူတူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တူတူပြန်နေချင်လို့ ဒီက ရန်ကုန်ထိလိုက်ခေါ်တာကို မိသားစုသုံးယောက် တူတူပြန်မယ်တော့ စိတ်မကူးဘူး။ သူ ဖြစ်ချင်တာတွေပဲ သိပ်သိတဲ့ သူ။

"မောင့်ဘာသာ လုပ်ချင်တာလုပ် ဟုတ်ပြီလား။ နောက်လေးရက်နေရင် မိန်းမတို့ သုံးယောက် အတူပြန်ကြမယ်နော်"

မောင် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။ ကျွန်မ ပခုံးလေးကို ဖွဖွဖက်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုချသံ ကြားရသည် ။ မောင့်ခါးနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်နေအောင် ပြန်သိုင်းဖက်ထားလိုက်လျက် ပူချင်ချင်ဖြစ်နေသော မောင့်ဗိုက်ကို အားရပါးရ တစ်ချက်နမ်းရှိုက်လိုက်ပါသည် ။

မထိတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော
မောင့်ရင်ဘတ်ကျယ်ကျယ်ကိုလည်း ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းများ ဖြင့် အနမ်းခြွေလိုက်၏။ အနမ်းတွေ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့်ပေးနေမိသော ကျွန်မမျက်နှာလေးကို မောင်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပင့်ယူလျက် နှုတ်ခမ်းသားလေးကို စုပ်ယူနမ်းသည် ။

လှိုက်ဖိုနွေးနေသော ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်ကျော်က အ

တိုင်းပါပဲလား။ မောင့်ရဲ့ တောင့်တင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာဖွဲ့စည်းပုံ၊ သန်မာသော လက်များ နှင့် မြန်ဆန်ကျယ်လောင်စွာ မြည်နေသော နှလုံးခုန်သံတို့က ကျွန်မကိုကောင်းကောင်း ကြီး ဆွဲဆောင်နိုင်ပါသေးသည် ။

မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြုံတွေ့ဖူးပေမယ့် ဘယ်တော့မှ မရိုးသွားနိုင်သည့် မောင့်လှုပ်ရှားမှုအထိအတွေ့တွေ။ အို ခုချိန်ထိ ကျွန်မအရူးအမူးပါပဲ။

အခန်း (၂)

ဒီနေ့ မောင်က ရွှေတိဂုံဘုရားလိုက်ပို့ပြီး မိသားစုသုံးယောက်ဆုံလျက် အပြင်မှာ မနက်စာစားသည်။ ။

"ညနေကျရင် မောင့်ဘော်ဒါတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားမယ်သိလား"

"ဒါနဲ့ မောင့်ဘော်ဒါတွေဆိုတာ"

"မင်းမသိပါဘူး တက္ကသိုလ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ"

"ဪ"

မောင်နဲ့ ကျွန်မက ဆယ်တန်းထိ တစ်ကျောင်းထဲတူတူတက်ခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ကျမှ ကျွန်မက ဆေးကျောင်းရောက်ကာ မောင်က စီးပွားရေးဘာသာယူထားသောကြောင့် အလှမ်းဝေးသွားကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင့်တက္ကသိုလ်မှ သူငယ်ချင်းများကို ကျွန်မ မသိပါ။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မနဲ့ တွဲသွားရင်း လမ်းမှာ ကြုံလို့ နှုတ်ဆက်ဖူးသော တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စသာ ကျွန်မ မျက်မှန်းတန်းမိသည်။ ။

"နောက်ကျမှာ လား မောင်"

"မပြောတတ်သေးဘူး မိန်းမရယ်၊ နောက်ကျမယ်ဆိုလည်း မောင် ဖုန်းဆက်မယ်နော်"

"ဟုတ်ပါပြီ"

ထိုနေ့ညနေ ငါးနာရီလောက် မောင် ထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာချိန်က ညဆယ်နာရီထိုးကျော်နေခဲ့ပြီ။ မောင့်ကို တံခါးပြေးဖွင့်ပေးတော့ အရင်ဆုံးရလိုက်တာက ဘီယာနဲ့။ မောင်က အရက်တော့ စွဲစွဲမြဲမြဲမသောက်ပေမယ့် ဘီယာကိုတော့ နှစ်သက်စွာ သောက်တတ်သူဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့ မောင့်ကိုကြည့်ရတာ ရေချိန်ကိုနည်းနည်းလေးလွန်လာပုံရ၏။

သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေခြင်းတော့မရှိပါ။

"မောင် ဘယ်လောက်တောင် သောက်လာတာလဲ"

"နည်းနည်းလေးများ သွားတာပါကွာ"

"ဒါနဲ့ များ ကားကိုဘယ်လိုမောင်းလာတာလဲ မောင်ရယ်"

"ငါ အသိစိတ်မလွတ်ပါဘူး မိန်းမရာ၊ ပြီးတော့ ကားက ငါကိုယ်တိုင် မောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာလဲ မောင့်သူငယ်ချင်း လိုက်ပို့ပေးတာလား"

မောင်က ကျွန်မ ပခုံးကိုတွဲဖက်ရင်း အခန်းထဲသို့ဝင်သည်။ ကျွန်မ မေးခွန်းကိုတော့ ပြန်မဖြေသေးပါ။ ခုတင်ပေါ်တွင် အရုပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသော ကျွန်မကို မမှီဝဲမသုန်ငေးကြည့်နေသည်။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင်ရဲ့ "

"မောင့်ကို အိမ်ရှေ့ထိ ဘယ်သူပြန်လိုက်ပို့တာလဲ သိလား"

"ဘယ်သိပ္ပံမလဲ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေကို မိန်းမ သိမှာ မဟုတ်ပါ

ဘူးလို့ မောင်ပဲပြောသွားပြီးတော့"

မောင်က ခေါင်းကိုခါရမ်းသည်။ ။ ကျွန်မ ပြောတာတွေ မှားယွင်းနေသည့်ပုံစံမျိုးနှင့်။

"အခု အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့တဲ့ တစ်ယောက်က မင်း သိတယ်"

"ဘာလဲ ဟိုးတစ်ခါက စီးတီးမတ်ရှေ့မှာ တွေ့တဲ့ လင်မယားလား"

ကျွန်မနှင့်မတော်တဆ ဆုံဖူးသည့် မောင့်တက္ကသိုလ်တုန်းက သူငယ်ချင်းအတွဲကို မျက်စိထဲပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ။

"မဟုတ်သေးဘူး ဒီတစ်ယောက်က မင်းနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးတယ်၊ ပြောရရင် ငါ့ထက်တောင်မှ ပဲ မင်းနဲ့ ပိုရင်းနှီးသလား မသိတော့ပါဘူး"

"ဘယ်သူလဲ မောင်"

ကျွန်မ သိချင်ဇောကြီးစွာ မေးမိပေမယ့် မောင်ကတော့ အပေါ်ဝတ်စုံကုတ်အင်္ကျီပါးလေးကိုချွတ်ကာ ခုတင်ခြေရင်းသို့ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး မွေ့ရာပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်၏။

"ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောလေ မောင်"

အင်္ကျီကိုကောက်ယူပြီး အဝတ်စင်မှာ လွှားလိုက်ရင်း ကျွန်မထပ်မေးမိသည်။ ။ မောင့်ထံမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရတော့ပါ။ တရှူးရှူးနှင့် အသက်ပြင်းပြင်းရှူလျက် အိမ်မောကျနေသောအသံသာ အချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေသည်။ ။

အိပ်ပါစေတော့လေ၊ မနက်မိုးလင်းမှ သာ ကျွန်မ သေချာမေးပါတော့မည်။ သို့သော်

"မောင့်ကို ညက ဘယ်သူပြန်လိုက်ပို့တာလဲ။ မိန်းမနဲ့ လည်း တော်

တော်ရင်းနှီးတယ်ဆို"

မျက်နှာသစ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော မောင်က ကျွန်မကို ဇေဝေဝါမျက်လုံးများ ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ။

"မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေကို မင်းမသိဘူး လို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ခုမှ ဘာကိုတော်တော်ရင်းနှီးတာတုန်း"

"ဟွန် မောင်ကလည်း မောင်ပဲ ညကပြောတာလေ"

"ညက ငါဘာပြောလို့ လဲ၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့ပြီး သောက်ဖြစ်ကြရာ ကနေ နည်းနည်းလက်လွန်သွားတာတော့ မှတ်မိတယ်၊ ဒီကောင်ပဲ ပြန် လိုက်ပို့ပေးတာလေ"

"တော်ပြီ မမေးတော့ဘူး၊ မောင်ဟာလေ နည်းနည်းလေးမူးလာတာ နဲ့ မဟုတ်တာတွေကို စပြီးပြောတော့တာပဲနော်၊ ဘာတဲ့ ငါ့ထက်စာရင် မင်းနဲ့ တောင် ပိုရင်းနှီးနေမလား မသိဘူးလေး ဘာလေ"

ကျွန်မက မဲ့ကာရွဲ့ကာပြောတော့ မောင့်မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွား ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ရယ်မောလိုက်ရင်း ကျွန်မ နဖူးလေးကို ဖွဖွတ စ်ချက်နမ်းသည်။ ။

"ဆောရီးကွာ မောင့်မိန်းမ တော်တော်ဦးနှောက်ခြောက်သွားမှာ ပဲ နော်"

"ဟွန်း ခုမှ အပိုတွေပြောနေတယ်၊ ဪ ဒီနေ့ မောင့်အကြိုက် ဈေး ထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးကို ဘူးသီးကြော်မွှေလေးနဲ့ မှာ လိုက်တယ် သိလား"

"အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ ဒါနဲ့ မင်း သမီးကိုနှိုးဦးလေ"

"အမယ်လေး တော့်သမီးက အစောကြီးကတည်းက သူ့အဘွားနဲ့

တောင် ဈေးလိုက်သွားပြီး ပြန်လာပါပြီရှင်"

"ဟုတ်လား ငါ့သမီးက ဒီနေ့ကျ တယ်ခွဲကောင်းပါလား"

"ရှင်သာ အမူးပြေအောင် ပျားရည်တစ်ခွက်ဖျော်ထားတယ်။ အရင် သောက်လိုက်ဦး"

"ငါ့မိန်းမလောက် သိတတ်သာ လောကမှာ တကယ်ပဲမရှိဘူးနဲ့ တူပါ တယ်ကွာ"

"ဘာလဲ ခုမှ သိတာလား"

မောင်က အရက်ပြင်းတွေ မသောက်တတ်ဘဲ ဘီယာပဲသောက်တတ် ပေမယ့် သူ့လစ်မစ်ကို နည်းနည်းကျော်သွားတာနှင့် မနက်မိုးလင်းရင် ခေါင်းကိုက်တတ်တာ ကျွန်မ သိနေပြီးသားမို့ ပျားရည်ကို ရေနွေးနွေး လေးနှင့်ဖျော်ကာ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်တင်ပေးထား ရသည်။ ။

မောင်က ပျားရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့်မော့သောက်ချပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးပြန်။ မောင်ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို အရင်အတိုင်း ပုံမှန်ဆက်ဆံနေပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ များ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မောင်တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်နေမိတာလဲမသိ။

အတူတူနေလာသည့်နှစ်က လင်သက်မယားသက်ကို ဘေးဖယ်ထား ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိခဲ့ကြတာ ကလေးဘဝသုံးနှစ်သား လောက်တည်းကမို့ တစ်ယောက်အရိပ်အကဲကို တစ်ယောက်က တီးမိ ခေါက်မိဆိုတာထက် ပိုနေခဲ့ပြီ။

"မောင် ဒီနေ့ အပြင်ထွက်ဖြစ်ရင် မနက်ဖြန်ညနေကားနဲ့ လက်မှတ်

သုံးစောင်ဖြတ်ထားလိုက်ပါဦးနော်၊ မိန်းမကတော့ သမီးကိုခေါ်ပြီး ခဏ
နေရင် ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်ဦးမယ်"

"မောင် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"နေ နေ မောင် သမီးက တစ်ခါတစ်ခါဈေးဝယ်ရင် လက်ညှိုးထိုးလို့
ဆုံးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မောင်သာပါနေရင် သူလက်ညှိုးထိုးသမျှ လိုက်ဝ
ယ်ပေးနေမှာ "

"မင်းကလည်း ကွာ ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတာကို ဝယ်ပေး
တော့ ဘာဖြစ်သေးတုန်း"

"တွေ့လား ခုကိုပဲဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့်ကို မောင့်မလိုက်ခိုင်းတာ၊
ရတယ် မောင် ကားယူသွားမယ်ဆို မိန်းမတို့ ကားငှားပြီးပဲသွားလိုက်မ
ယ်"

"ငါ ကားမယူတော့ပါဘူး၊ မင်းတို့ သားအမိသာ ကားယူပြီး အေး
အေးဆေးဆေး ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးက ရှေ့ပင်းမောလ်တွေ ပတ်ခဲ့ကြ"

မောင်က စားပွဲပေါ်မှ ကားသော့ကိုလှမ်းယူပြီး ကျွန်မရှေ့သို့ချပေးသ
ည် ။ ပုံစံက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး။ သူ့ကိုမလိုက်ရဘူးပြောလို့ ကျွဲမြီးတို
သွားပုံ။

"ဘာလဲ စိတ်ဆိုးလို့ လား"

"မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ မဆိုးပါဘူး သဘောရှိ လွတ်လပ်စွာသွားလာကြပါ"

မောင်က ခပ်တည်တည်လေသံနှင့်ပြော၏။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော
မောင် ကျွန်မကို စိတ်ကောက်သွားတာ သိတာပေါ့။

ထို့ကြောင့်လည်း ထိုင်နေလျက်ကနေ ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်နေ

သော မောင့်ခါးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး

"ငါတို့ လူကြီးကြိုက်တဲ့ ကြက်ဆာတေး ဝယ်လာမယ်နော်၊ စိတ်မကောက်နဲ့ တော့"

"ဘာလဲဟ မင်းကိုငါက စိတ်ကောက်တယ်လို့ ထင်နေတာလား ဝေးသေး ငါ ယောက်ျားကွ၊ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကောက်တဲ့ အလုပ်မလုပ်ဘူး"

ဖက်တွယ်ထားသော ကျွန်မရဲ့ လက်များကို အတင်းဖြုတ်ချရင်း မောင် ရှူးရှူးရှားရှားပြောသည်။ ။ ကျွန်မကလည်း အပြုတ်မခံပါ။ တင်းသထက်တင်းကျပ်နေအောင် တိုးဖက်ထားလိုက်ရင်း

"အဲဒါဆို ရယ်ပြ ရယ်ပြပါဆို"

ကျွန်မ အဲဒီလိုပြောရင် တစ်ခါတည်းနှင့် မောင် ဘယ်တော့မှ မရယ်ပါ။ တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် လေးခါငါးခါလောက်လုပ်လိုက်မှ မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး မောင် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်တတ်သည်။ ။

မောင်ဟာလေ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတည်းကနေ ခုချိန်ထိ မပြောင်းလဲသေးသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်လိုမျိုး နုပျိုလတ်ဆတ်လျက် အပြုံးများကလည်း အမြဲတမ်း အသက်ဝင်လွန်းလှသည်။ ။ ထိုအရွယ်မှာ တည်းက ဂျစ်တစ်တစ်စတိုင်ကြောင့် မိန်းကလေးတော်တော်များများ ထံမှ စိတ်ဝင်စားမှုတွေကို ရရှိခဲ့သည့် မောင်ဟာ ခုချိန်ထိလည်း ဆယ်ကျော်သက်လေးတစ်ယောက်လို စတိုင်ကျလျက်ဆွဲဆောင်မှုရှိနေဆဲပါ။

ကျွန်မဘဝရဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ကာလများကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားခွင့်ရဖို့ ဝေးလို့ ၊ မောင်နဲ့ ဆိုရင် မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မရအောင်ကို တစောင်းစေးနှင့်မျက်ချေး အနေအ

ထားမျိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

တစ်ကျောင်းလုံးတစ်ရပ်ကွက်လုံး နှစ်ဖက်မိဘတွေအားလုံးသိလျက် ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျလို့ မရကြအောင်ထိ မောင်နှင့်ကျွန်မ ကြည့်မရဖြစ် ခဲ့ကြသည်။ ။

ခုတော့လည်း ဆန်းကြယ်လွန်းသည့် ကံကြမ္မာက မထင်မှတ်လွန်း သော အဖြစ်များကို မျက်လှည့်ပြထားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်မသည် မောင်နှင့်သမီးလေး ပါဝင်နေသော ကျွန်မ၏ လက်ရှိမိသားစုဘဝလေး ကို အလွန်ပင်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားပါသည်။ ။

"သမီး ပန်းလေးကို မေကြီးက ဘာဝယ်ပေးမှာ လဲ သိလား"

"ဘာဝယ်ပေးမှာ လဲဟင် မေကြီး"

ကျွန်မ လက်ကိုဆွဲလျက် ဈေးဝယ်စင်တာထဲသို့ တက်ကြွသော ခြေ လှမ်းများ ဖြင့် လျှောက်လှမ်းဝင်နေသော သမီးလေးက ကျွန်မကို မော့ကြည့်ရင်းပြန်မေးသည်။ ။

"လေဒီရှူးလှလှလေးတစ်ရံပေါ့"

အဆင်သင့်တွေ့ရသော ကလေးဖိနပ်ဆိုင်လေးရှေ့တွင် ရပ်ရင်း ကျွန်မက ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြောလိုက်သည်။ ။ အရောင်အသွေးစုံလင် စွာဖြင့် လှပနေသော ဒီဇိုင်းစုံဖိနပ်လေးများက ရွေးချယ်ဖို့ တောင် ခက်ခဲ လွန်းနေ၏။

သမီးက ပန်းနုရောင်လေဒီရှူးအပါးလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက်

စီးကြည့်မယ် လုပ်၏။ ပန်းရောင်ခြယ်ဆိုသော နာမည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာဖြင့် သမီးသည် ပန်းရောင်ကို အလွန်နှစ်သက်၏။ ဖိနပ်လေးက အပေါ်ဘက်မှာ လှပသော ပန်းပွင့်ကြီးဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည် ။ စီးကြည့်လိုက်တော့ သမီးနှင့်ကွက်တိ။

"သမီး ဒါလေးကြိုက်တာ သေချာလား"

"သေချာတယ် မေကြီး"

"ကျန်တာတွေ မကြည့်တော့ဘူးလား"

"လေဒီရှူးထဲကတော့ မကြည့်တော့ပါဘူး၊ ဟိုလေ ဘောလုံးကန်တဲ့ ဖိနပ်လိုချင်တယ်"

သမီးက မဝံ့မရဲအမူအရာမျိုးနှင့် တောင်းဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့မလုပ်ပေးရင် မရဘူးနော်ဆိုသောလေသံမျိုးနှင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်မမှာ တော့ ရင်ဘတ်ဖိမတတ် အံ့ဩလျက် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

"သမီးက ဘောလုံးကန်တဲ့ ဖိနပ်ကို ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"သမီးလည်း ဘောလုံးကန်မလို့ ပေါ့"

"ဘောလုံးကန်တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားလေးတွေ လုပ်တာ သမီးရဲ့ ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ လေဒီရှူးလှလှလေးစီးပြီး လှလှလေးပြင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရတာ"

"ဟာ မရဘူးနော် မေကြီး ဖေကြီးကိုတောင် ဟိုးတစ်နေ့တည်းကပြောပြီးသွားပြီ၊ ဖေကြီးက ဝယ်ပေးမယ်တဲ့ "

ကလေးကို အလိုလိုက်တာလည်း တော်ရုံပဲကောင်းပါတယ် ရှင်ရယ်၊
ခုတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို

ယောက်ျားလိုမျိုးကျားကျားလျားလျား ဖြစ်စေချင်နေသလား မသိတော့။

"ပန်းလေး မဝယ်ရဘူးဆို မေကြီးပြောရင် နားမထောင်ဘူးလား"

ကျွန်မက လေသံမာမာနှင့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ဆူပူလိုက်သည် ။
ထိုအခါ ပန်းလေး သောင်းကျန်းပါတော့သည် ။

"မရဘူး မရဘူး ဘောလုံးကန်တဲ့ ဖိနပ်မရရင် ဒီလေဒီရှူးကိုလည်း
မယူဘူး၊ လုံးဝမယူဘူး၊ မေကြီးဝယ်ပေးတဲ့ ဘာမှ လည်း မယူတော့ဘူး"

"ပန်းရောင်ခြယ် အခုဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လူကြားထဲမှာ မိန်းကလေး
ဖြစ်ပြီးတော့ သမီး မရှက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ဘောလုံးကန်ဖိနပ်လိုချင်တယ်၊ ဘောလုံးကန်
ဖိနပ်မရရင် ကျန်တာတွေလည်း မယူဘူး အီး ဟီး"

ကျွန်မ မထင်ထားစွာပင် သမီးက မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပွတ်
သပ်ရင်း အော်ငိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ တော်သေးတာပေါ့
လူသွားစကြီမှာ မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်ထဲမှာ ရောက်နေလို့ ပေါ့။ နို့မို့ဆို ဒီက
လေးမ လုပ်တာနဲ့ တင် ကျွန်မ တော်တော်လေး အရှက်ကွဲလောက်သည်
။

"သမီး မတိတ်ဘူးလားဟင်၊ သမီး မရှက်ဘူးလား၊ ဟိုးမှာ ဒီဆိုင်က
မမတွေက သမီးငိုတာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်၊ နည်းနည်းမှ မလှဘူး
တဲ့ "

ကျွန်မစကားကြောင့် သမီး၏ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုကြွေးနေခြင်း
တွေ အသံတိတ်သွား၏။ သို့သော် မျက်ရည်စက်တွေကတော့ ပါးမို့မို့
လေးမှာ စီးကျနေတုန်း။ မောင်က အလိုလိုက်လွန်းသောကြောင့် သမီး
သည် လူကြားသူကြားမရှောင် အရှက်ခွဲတတ်နေပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ကတော့ မောင့်ကို သေချာပေါက် အပြစ်တင်
ထောက်ပြရပါဦးမည်။

"သမီးက ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ"

နေရာမှာ တင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျွန်မကို မမှီတ်မသုန် မော့ကြ
ည့်နေသော သမီးနားသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာကာ
ကျွန်မကိုကျောပေးပြီး သမီးရှေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆောင့်ကြောင့်ထို
င်ရင်း မေးလိုက်သည် ။

ကျွန်မ ရုတ်တရက်တော့ ကြောင်သွား၏။ ရေဘင်မျက်မှန်အနက်
ရောင်ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ထိုအမျိုးသားက သမီးကိုပဲကြည့်ကာ အငိုတိတ်
အောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောနေသည် မို့ ကျွန်မ မနေနိုင်ဘဲ မေးမိတော့
သည် ။

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ မသိဘူး"

"ကလေးက ဒီလောက်လိုချင်နေတာကို ဝယ်ပေးသင့်ပါတယ်ဗျာ"

သူက ကျွန်မကိုမော့မကြည့်ဘဲ ကလေးကို ငေးကြည့်ကာ
ပြောခြင်းဖြစ်သည် ။ သန့်ပြန့်သော အဖြူစွပ်စွပ် လက်ရှည်နှင့် နက်ပြာ
မှာ ရွှေရောင်လိုင်းအကွက်စိပ်စိပ်လေးတွေပါသော ပိုးပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်
ထားသူသည် ဘာသဘောနှင့်ဝင်ပြောခြင်းပါလိမ့်။ သူ့ကြည့်တော့လည်း
စမတ်ကျကျ ဝတ်စားလျက် အချို့သတ်ဝင်လုံးသည့်ပုံမျိုးလည်း မတွေ့ရ
ပါ။

တစ်ခုပဲ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထူးခြားသွားတာ။ ကျွန်မကို
ကျောပေးပြီးပြောနေသည့် ထိုလူရဲ့ အသံကို ကျွန်မ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေ
သလိုပါပဲ။

"သူ့ လိုချင်တဲ့ ဘောလုံးကန်ဖိနပ်ကို ကျွန်တော် ဝယ်ပေးပါရစေ စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင်လည်း ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဆောရီးနော်"

ဆောရီးချင်းထပ်အောင် ပြောနေသော လူကို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒေါသထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ သူနဲ့ လည်း ဘာမှ မဆိုင်ပါဘဲ

မသိရင် ကျွန်မက ကလေးကို တမင်ညစ်ပြီး မဝယ်ပေးချင်လို့ ဒါမှ မဟုတ် ဘောလုံးကန်ဖိနပ်တစ်ရံစာလောက်တောင် ပိုက်ဆံမရှိလို့ လို့ ထင်နေသလားမသိပါ။

"ဒီမှာ "

ကျွန်မ၏ ခပ်မာမာခေါ်သံကြောင့် သမီးရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရာမှ ထိုလူက မတ်တတ်ထရပ်၏။

"ဟင်"

မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးက အပြစ်ကင်းစင်လျက် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်။ ထိုလူက တပ်ထားသော နေကာမျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ လှန်တင်လိုက်၏။

။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက မျက်နှာတစ်ခုကို ကျွန်မ ခုတော့သေချာဖမ်းမိသွားသည်။ ။ ငယ်ရုပ်ပျောက်လျက် ရင့်ကျက်နေသာ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ ချက်ချင်းမှတ်မိသွားချိန်မှာ ပဲ ကိုယ်တွင်းမှာ လည်ပတ်နေသော အောက်ဆီဂျင်တွေ ပြတ်လပ်သွားသူတစ်ယောက်လို အသက်ရှူလို့ မရအောင် မွန်းကြပ်ခဲ့သည်။ ။ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေပြီး ဘေးနားမှ စင်တစ်ခုကို အားပြုရပ်လိုက်ရ၏။ ကျွန်မဖြစ်သွားသောပုံကြောင့် သမီးက လက်ချောင်းထိပ်လေးများကို ဖွဖွလေးကိုင်လှုပ်ရင်း 'မေကြီး ဘာဖြ

စိတာလဲဟင်' တဲ့ ။

သမီးရှေ့မှာ မူပျက်သွားသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းလိုက်ရင်း

"နင် ဒီကိုပြန်ရောက်နေတာလား"

"ငါပြန်ရောက်နေတာ တစ်လကျော်ပြီ"

"ဪ"

ကျွန်မ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိပါ။ သမီးအတွက် ရွေးချယ်ထားသော ပန်းနုရောင် ဖိနပ်လေးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည် ။

"ငါတို့ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်လေ၊ သမီးလေး ဗိုက်ဆာနေပြီမဟုတ်လား"

"ဟုတ် ဆာနေပြီ"

ကျွန်မကိုခေါ်ဖို့ မလွယ်မှန်းသိတော့ ချက်ချင်းပင် သမီးကိုချုပ်လိုက်ပုံက မြန်ဆန်လွန်းသည် ။

"လာပါ တစ်ခုခုစားကြတာပေါ့၊ ပြန်ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေ"

ပြန်ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှ ဘာပျော်စရာအဆုံးသတ်တွေများ ရှိခဲ့လို့ ကျွန်မက ပြန်ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ တစ်ခုခုလိုက်စားရမှာ လဲ။

စိတ်ထဲက ပြောချင်နေတာ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ သို့သော် သမီးရှေ့မှာ မပြောသင့်သည့်စကားများ မို့ ကျွန်မ မျိုသိပ်ထားလိုက်သည် ။

" လာလေ လေပြည် ငါတို့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်ရအောင်ပါ"

"ဟုတ်တယ် မေကြီး၊ ဗိုက်တွေကဆာနေပြီ၊ ဘွားရဲ့ နန်းကြီးသုပ်က ဘယ်နားရောက်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး"

အိမ်ကထွက်လာခါနီး မောင့်မာမီကျွေးလိုက်သော နန်းကြီးသုပ်ကို သမီးက ရမယ်ရှာပြောသည်။ ။

"နင် အလုပ်တွေဘာတွေ ရှိမှာ ပေါ့"

ကျွန်မက အနုနည်းနှင့် သူ့ကိုငြင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ မအောင်မြင်ပါ။

"ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ မေကြီး၊ သွားရအောင်ပါနော် နော် နော်"

သမီးက နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီး ချစ်စဖွယ်ဂျစ်တိုက်သည်။ ။

"ကလေးကလည်း ဗိုက်ဆာနေတာကို လိုက်ကျွေးလိုက်ပါ"

လုပ်ပြန်ပြီ။ မသိရင် ဗိုက်ဆာနေတဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ရက်ရက် စက်စက် ပစ်ထားသော အမေကျနေတာပဲ။

"သမီးက ငါ့ဘာသာကြိုက်သလောက် ကျွေးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ အတူတော့ မဟုတ်ဘူး "

"ငါ နင်နဲ့ စကားပြောပါရစေ လေပြည်"

သူ့မျက်နှာက တောင်းပန်တိုးလျှိုး ညှိုးနွမ်းနေသည်။ ။ ခုချိန်မှာ ကျွန်မ ရှေ့မှာ ဗြုန်းဆိုပြန်ပေါ်လာပြီး လမ်းကြိုတွေ့သည့်ပုံနှင့် စကားပြောပါရစေ တောင်းဆိုနေတာ ဘာသဘောလဲ။

"ငါကတော့ နင့်ကို ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး"

"အဲဒီလောက်ထိ မလုပ်ပါနဲ့ လေပြည်ရယ်"

ကျွန်မ သူ့ကိုခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက် သမီးလက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းစသည်။ ။ သို့သော် သူက ကျွန်မလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သောကြောင့်

"နင်ဘာလုပ်တာလဲ"

"ငါ့ကို နင်နဲ့ စကားပြောခွင့်တော့ ပေးပါဟာ"

"ငါ့သိက္ခာကို နင်နှစ်ခါပြန်စော်ကားဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ၊ နင် ဒီထက်ဆိုးလာရင် ငါ ဘာလုပ်မိမယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အာမမခံဘူး"

ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျွန်မ လက်များကို သူ ဖြည်းဖြည်းချင်းလွှတ်ချပေးလိုက်သည်။ ။

"နင် တစ်ခုခုလုပ်မှာ ကိုကြောက်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်သိက္ခာကို ငါက နှစ်ခါပြန်စော်ကားတယ်လို့ နင်ထင်နေတဲ့ အတွက် ငါရှောင်လိုက်တာပဲ"

ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သော ကျွန်မ မျက်ဝန်းများမှ မီးလိုပူလောင်မှုတွေ အရောင်ဟပ်နေခဲ့မှာ သေချာပါသည်။ ။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲ ဝင်ထိုင်ရင်း ဘေးဘီကိုမျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေသလောက်တော့ နောက်ကနေ သူ လိုက်ပါလာခြင်းမရှိ။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်လာတော့ သမီးက မစားသေးဘဲ

"ခုနက ဦးဦးက ဘယ်သူလဲဟင်"

"မေကြီးနဲ့ လည်း မသိပါဘူး သမီးရယ် လူမှားနေတာပါ"

သမီးက ဘာမှ တော့ ထပ်မမေးပေမယ့် မယုံကြည်နိုင်သလို မျက်နှာမျိုးလေးနှင့် မုန့်ကိုဖြည်းညင်းစွာ စားသည်။ ။ အသက်ရှစ်နှစ်ဆိုတာ သူငယ်နှပ်စားလေးတစ်ယောက်လိုတော့ လိမ်လည်လို့ မရတော့မှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရတာတွေကို ပြောပြဖို့ အတွက်လည်း သိပ်ကို ငယ်ရွယ်လွန်းနေသေးတာ မဟုတ်လား

"သမီးပဲ ဒီဆိုင်က ဘာဂါကြိုက်တယ်ဆို၊ ဗိုက်ဆာတယ်လည်း ပြောသေးတယ်"

"ကြိုက်ပါတယ်"

"ဒါဆို ဘာလို့ စိတ်မပါသလိုစားနေတာလဲ၊ အစားအသောက်ကို အဲဒီလိုမစားရဘူးလို့ မေကြီးပြောထားတယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်မ စကားဆုံးတော့ သမီးက တွေတွေငေးငေး မဟုတ်တော့ဘဲ စိတ်ပါလက်ပါ စားလာ၏။ ထို့အတွက်တော့ ဝမ်းသာရပါသည် ။ သမီးရဲ့ စတီတီထဲ မှာ တစ်ခုခုကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ကျွန်မကို အထင်လွဲစိမ်းကားသွားမှာ မျိုး စိုးရိမ်နေခဲ့မိတာလေ။

"သမီးအတွက် လေဒီရှူးလေး စားပြီးရင် သွားပြန်ဝယ်ပေးမယ်နော်"

"ဟုတ် မေကြီး၊ ဟိုလေ သမီး ဘောလုံးကန်ဖိနပ် မယူတော့ဘူးနော်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီးရဲ့ ၊ ခုနကတော့ အသည်းအသန် ငိုနေပြီးတော့"

"သမီးကြောင့် မေကြီး မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရတယ်ထင်လို့ ပါ"

သမီးရဲ့ အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်မ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားသည် ။ နောက်တော့ သမီး မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

"မေကြီး ပြောတာကို သေချာနားထောင်နော်၊ ခုနကလူနဲ့ မေကြီးနဲ့ က ရန်ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး နော် သမီး၊ ပြီးတော့ အဲဒါဟာ သမီးနဲ့ လည်း မပတ်သက်ဘူး။ မေကြီး ပြောတာကို နားလည်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ မေကြီး"

မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့် ချစ်ဖို့ ကောင်းသော သမီးက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကျွန်မစကားကို အလွယ်တကူလက်ခံပါသည်။ ။

"ကောင်းပြီ ဒီလိုဆို မုန့်စားလို့ ပြီးတာနဲ့ သမီးလိုချင်တာတွေ အားလုံး မေကြီးဝယ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား။ ဘောလုံးကန်ဖိနပ်ကလွဲလို့ ပေါ့"

သမီးက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ခွက်ထဲမှ အအေးကို အကုန်စုပ်သောက်လိုက်သည်။ ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သားအမိနှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထွက်လာသည့်နေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဖြစ်တွေနှင့်လာတိုးနေသည်။ ။

တစ်ခုတော့ ကျွန်မ ကံကောင်းသွားပါသည်။ ။ မောင့်ကိုခေါ်မလာမိခဲ့သည့်အတွက်ပေါ့။
